

50

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1961 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1961 w kopalniach węgla oraz w zakładach energetycznych okręgu podległych Ministrowi Górnictwa i Energetyki.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedłuża się na rok 1961 moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w kopalniach węgla oraz w zakładach energetycznych okręgu podległych Ministrowi Górnictwa i Energetyki (Dz. U. Nr 13, poz. 77).

§ 2. W rozporządzeniu wymienionym w § 1 wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2.1. Kopalnie węgla przeznaczają na fundusz zakładowy:

- 1) za każdy procent przekroczenia planu wydobycia kwotę odpowiadającą 0,5% osobowego funduszu płać planowanego na rok 1961;
- 2) za każdy procent przekroczenia wyznaczonej (zadanej) przez zjednoczenie wydajności ogólnej w kopalniach węgla kamiennego — kwotę odpowiadającą 1% osobowego funduszu płać planowanego na rok 1961 — przy czym średnia wyznaczonych dla poszczególnych kopalń wydajności ogólnych nie może być niższa od wydajności ogólnej, ustalonej w wysokości 1255 kg na pracownika-dniówkę dla przemysłu węgla kamiennego;
- 3) za każdy procent przekroczenia planu:
  - a) wydajności ogólnej w głębinowych kopalniach węgla brunatnego — kwotę odpowiadającą 1% osobowego funduszu płać planowanego na rok 1961,
  - b) wydajności ogólnej liczonej na ogólną masę wydobytego węgla i zebranego nadkładu w kopalniach odkrywkowych węgla brunatnego — 0,5% osobowego funduszu płać planowanego na rok 1961;
- 4) w razie osiągnięcia planowanego zysku — średnio 5% osiągniętego zysku.”;

2) w § 3:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podstawą obliczeń funduszu zakładowego jest wydobycie węgla netto (bez mułów z dawnej produkcji).

Wysokość osiągniętego wydobycia węgla kamiennego pomniejsza się o 25% ilości węgla wynikającej z wypłaconych bonifikat za niedotrzymanie jakości węgla, z tym że przy węglu energetycznym potrąca się bonifikatę brutto, natomiast przy węglu koksującym (wsadowym) przyjmuje się do obliczeń wynik ujemny pomiędzy wypłaconymi bonifikatami a otrzymanymi premiami. Ilości węgla wynikające z wypłaconych bonifikat oblicza się przez podzielenie kwoty bonifikat przez cenę rozliczeniową danego asortymentu i klasy węgla.”;

b) w ust. 2 po wyrazie „Mieszko” zastępuje się wyraz „i” przecinkiem, a po wyrazie „Słupiec” dodaje się wyrazy „i Gliwice”;

3) w § 4 wyraz „Mszana” zastępuje się wyrazami „1 Maja”;

4) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Minister Górnictwa i Energetyki może w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić przedsiębiorstwu na zaliczenie na fundusz zakładowy w całości lub w części zysku osiągniętego z produkcji ubocznej określonego rodzaju wyrobów, wprowadzonych do produkcji w danym roku i nie objętych planem techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstwa.”;

5) w § 8:

a) w ust. 1 wyrazy „(Dz. U. z 1958 r. Nr 18, poz. 74 oraz z 1959 r. Nr 72, poz. 453)” zastępuje się wyrazami „(Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), zwanej dalej ustawą”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Niezależnie od korekt, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy, kopalnie węgla kamiennego korygują osiągnięte zyski o różnice dodatnie lub ujemne między odprowadzonymi a otrzymanymi kwotami funduszu aktywizacji wydajności pracy.”;

6) w § 8 ust. 1 i § 9 ust. 2 użyte w różnych przypadkach wyrazy „rok 1960” zastępuje się w odpowiednich przypadkach wyrazami „rok 1961”.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r., z tym że przepis § 2 pkt 5 lit. b) ma zastosowanie również przy ustalaniu funduszu zakładowego na rok 1960.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

51

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1961 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach kopalnictwa rud żelaznych i nieżelaznych.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 31 marca 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w przedsiębiorstwach kopalnictwa rud żelaznych i nieżelaznych (Dz. U. Nr 22, poz. 126) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule skreśla się wyrazy „na rok 1960”;
- 2) w §§ 3, 4, 6, 9 i 12 użyte w różnych przypadkach wyrazy „rok 1960” zastępuje się w odpowiednich przypadkach wyrazami „dany rok”;
- 3) § 8 otrzymuje brzmienie:
„§ 8. Minister Przemysłu Ciężkiego może w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić przedsiębiorstwom na zaliczenie na fundusz zakładowy w całości lub w części zysku osiągniętego z produkcji ubocznej

określonego rodzaju wyrobów, nie objętych planem techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstwa w roku 1961 i w roku następnym.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

52

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ, SPRAW WEWNĘTRZNYCH ORAZ OBRONY NARODOWEJ

z dnia 26 stycznia 1961 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy używaniu i przechowywaniu butli ze sprężonym tlenem w zakładach leczniczych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. z 1954 r. Nr 52, poz. 260 i z 1960 r. Nr 20, poz. 119) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się przy używaniu i przechowywaniu butli ze sprężonym tlenem przeznaczonym do celów leczniczych w zakładach leczniczych oraz w aptekach.

§ 2. 1. Użyte w niniejszym rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) „tlen” — tlen gazowy przeznaczony do celów leczniczych dostarczany w stanie sprężonym w butlach,
- 2) „butla normalna” — butlę stalową o pojemności wodnej 40 l,
- 3) „butla mała” — butlę stalową o pojemności wodnej do 13,5 l,
- 4) „bateria” — dwie lub więcej butli podłączonych do wspólnego przewodu zbiorczego; bateria może być stała lub przewoźna,
- 5) „rozdzielnia tlenu” — budynek, pomieszczenie lub miejsce, w którym zainstalowana jest jedna lub więcej baterii wyposażonych w urządzenia redukcyjne, pomiarowe i kontrolne, zasilające rurociągi rozprowadzające tlen do punktów jego poboru,
- 6) „skład butli” — budynek, pomieszczenie lub miejsce przeznaczone do przechowywania butli pełnych i opróżnionych.

§ 3. Prace związane z używaniem i przechowywaniem butli z tlenem oraz z obsługą instalacji tlenowych mogą być wykonywane tylko przez pracowników pełnoletnich i posiadających pełną sprawność fizyczną.

§ 4. 1. Butle przeznaczone do eksploatacji powinny odpowiadać obowiązującym normom, oraz powinny być oznaczone widocznym napisem wzdłuż płaszcza butli: „Tlen medyczny O₂”.

2. W razie posiadania własnych butli zakład leczniczy (apteka) obowiązany jest prowadzić ich ewidencję. W ewidencji należy zamieszczać numer butli, datę ostatniego badania oraz termin następnego badania okresowego butli.

§ 5. 1. W razie stwierdzenia nieszczelności zaworu butli należy natychmiast usunąć butlę z pomieszczenia na zewnątrz budynku.

2. O nieszczelności butli lub jakiegokolwiek części instalacji tlenowej należy niezwłocznie zawiadomić pracownika odpowiedzialnego za nadzór nad tymi urządzeniami. Pracownik ten jest obowiązany zabezpieczyć urządzenia i butle w sposób zapobiegający wypadkom.

§ 6. 1. W razie zacięcia się zaworu lub kołpaka ochronnego nie wolno odkręcać ich siłą przy użyciu narzędzi, natłuszczać lub dokonywać innych manipulacji; butlę taką należy zwrócić dostawcy.

2. W razie stwierdzenia lub podejrzenia, że zawór lub butla zostały zatłuszczone lub uszkodzone, należy butlę niezwłocznie wycofać z użycia i zwrócić ją dostawcy. Butlę należy zaopatrzyć w duży napis z ostrzeżeniem oraz doczepić kartę z odpowiednim wyjaśnieniem.

§ 7. Pobieranie oraz wypuszczanie tlenu z butli do worka, zbiornika lub innego naczynia albo przewodu, w których jest niższe ciśnienie, dopuszczalne jest wyłącznie przy użyciu reduktora przeznaczonego do tlenu.

§ 8. 1. W pomieszczeniach, w których znajdują się butle bądź punkty czerpalne, nie wolno palić tytoniu, używać płomienia otwartego ani przechowywać materiałów łatwopalnych oraz o własnościach wybuchowych.

2. Przed przystąpieniem do podawania tlenu odzież i nakrycia z tkanin wełnianych należy zamienić na bawełniane lub lniane, a ponadto osłonić włosy.

§ 9. W salach operacyjnych, zabiegowych, porodowych i w pokojach chorych dopuszczalne jest używanie pojedynczych butli z tlenem. W takich przypadkach należy korzystać przede wszystkim z butli małych. Butla powinna być zabezpieczona przed przewróceniem.

§ 10. 1. W aptekach butle z tlenem mogą być przechowywane w pomieszczeniach magazynowych (z wyjątkiem pomieszczeń, w których przechowywane są materiały łatwopalne) w ilości nie większej niż 2 normalne lub 6 małych butli.

2. Butle z tlenem powinny być umieszczone w odległości co najmniej 1 m od grzejników centralnego ogrzewania i co najmniej 4 m od źródła otwartego ognia.

3. Butle należy zabezpieczyć przed upadkiem i uderzeniami.

4. Jeżeli w aptece zachodzi potrzeba przechowywania butli w większych ilościach niż określone w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące przechowywania butli w zakładach leczniczych.